

ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

νυν και αιεί

Από το Χρίστο Στεργ. Μπελλέ

Πρόεδρο

του Δ.Κ.Π.Π.«ΙΩΝΙΑ»

Το Ελεύθερο Πανεπιστήμιο "Ιωνία" τιμά το μεγάλο Μουσικοσυνθέτη, **Χρήστο Νικολόπουλο** για πολλούς λόγους. Θα εστιάσω στους κύριους:

Τιμούμε το Χρήστο Νικολόπουλο, γιατί η μουσική είναι τέχνη με αρχέτυπη προέλευση κι αποτελεί την κινητήρια δύναμη του πολιτισμού. Ο Πλάτωνας σταθμίζει την Ποίηση και τη Μουσική σαν κορυφαίες των Τεχνών. Έκφραση αυτής της μουσικής αποτελεί και η λαϊκή μουσική, το λαϊκό τραγούδι, αυτό που ονομάζουμε λαϊκό μουσικό πολιτισμό. Στους στυλοβάτες και σκαπανείς αυτού του πολιτισμού, αναμφίβολα, συγκαταλέγεται και ο Χρήστος Νικολόπουλος.

Τιμούμε το Χρήστο Νικολόπουλο, γιατί το τραγούδι εκφράζει την εποχή του, είναι κομμάτι της ίδιας της ζωής, αστέρευτη, αυθεντική πηγή Ιστορίας, παράδοσης, πολιτισμού. Και ο Χρήστος καταγράφει και καταυγάζει ανεξίτηλα ανείπωτες στιγμές της Ύπαρξης, μέσα από πράγματα απλά κι αγαπημένα της καθημέρας, που στιγματίζουν το γίγαντα μικρό άνθρωπο. Ο Αριστοτέλης, θέλοντας να δείξει τη σχέση μουσικής και ζωής, υποστηρίζει πως, όταν αλλάζει η μουσική, πρέπει να αλλάξουν και οι Νόμοι της Πολιτείας. Το τραγούδι, για παράδειγμα, «Μανούλα θα φύγω στα ξένα» αποτελεί, κατά Μάνο Λοΐζο, ίσως, το πιο εναργές πολιτικό λαϊκό τραγούδι.

Τιμούμε το Χρήστο Νικολόπουλο, γιατί υπηρετεί πιστά και βιωματικά την Τέχνη που κατά πολλούς «είναι οδύνη, αλλά και ενθουσιασμός». Κι ο Χρήστος Νικολόπουλος δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να μας συντροφεύει με τα τραγούδια του στη χαρά μας και τη λύπη, στην οδύνη μας και τον ενθουσιασμό... Αυτό δεν κάνει στο κλασικό τραγούδι «αγριολούλουδο»; «κι αν χιονίζει και αν βρέχει / τ' αγριολούλουδο αντέχει». Εδώ το θλιμμένο τραγούδι, το πονεμένο, παρηγορεί, εξορκίζει τον πόνο, τον μεταλλάσσει σε τραγούδι-μοιρολόι, παραμυθία.

Τιμούμε το Χρήστο Νικολόπουλο, γιατί είναι δυο φορές ευλογημένος. Τη μια Θεόθεν και την άλλη χάρη στο αγαθό της φτώχειας, της στέρησης. Και τούτο ας έχει πολλούς αποδέκτες. Ο Γκαίτε υποστηρίζει πως: «αν δε φας το ψωμί σου με δάκρυα κι αν δεν κοιμηθείς σε βρεγμένο μαξιλάρι, τίποτε δε θα νιώσεις από ουράνιες δυνάμεις». Το αγαθό της φτώχειας και της στέρησης αποτελεί πολλές φορές την αναγκαία και απαραίτητη θρυαλλίδα, για να πάρουν τα μυαλά φωτιά, για να εκραγεί ο Θεός της δημιουργίας που εμπεριέχουμε.

Τιμούμε το Χρήστο Νικολόπουλο μ' ένα συμβολισμό-αντίδοτο στην Ελλάδα της παρακμής, την Ελλάδα της μη-Παιδείας, την Ελλάδα που «κλαδεύει τα δένδρα σε θάμνους», την Ελλάδα της μικροψυχίας, που δεν παραχώρησε, ακόμη, ακαδημαϊκό στασίδι-αντίδωρο (αυτονόητο γι' άλλες πολιτείες) σε τούτο το άξιο τέκνο της, που με τα «εθνικά λαϊκά τραγούδια» του (ο χαρακτηρισμός ανήκει σε φίλο δημοσιογράφο) οιάκισε ανεξίτηλα τα χνάρια του στο πέλαγο της μουσικής, του πολιτισμού, της ψυχής μας.

Τιμούμε το Χρήστο Νικολόπουλο, γιατί είναι ένας κλασικός καλλιτέχνης με την έννοια της διαχρονικότητας κι αθανασίας των τραγουδιών του. Τούτος ο ακραιφνής λαϊκός συνθέτης των «τραγουδιστικών τραγουδιών», των τραγουδιών της παρέας, ο αειθαλής δημιουργός που συνεργάστηκε με όλους τους μεγάλους Έλληνες ερμηνευτές (Καζαντζίδη, Γαβαλά, Στράτο, Αγγελόπουλο, Μητροπάνο, Αλεξίου, Βιτάλη, Πόλυ Πάνου, Παπαδοπούλου, Αρβανιτάκη, Νέγκα, Ασλανίδου, Νταλάρα, Μαργαρίτη, Μητσιά, Τερζή, Μακεδόνα, Μπάση κ.ά.), θα ζει και θα βασιλεύει στ' αστέρι του, αφού η «αφήγησή» του δεν πρόκειται να χάσει το νόημα, τη βαρύτητα, την ιερότητά της. Όσο, κοντολογίς, υπάρχουν άνθρωποι, δηλαδή, νυν και αεί...

Τιμούμε, τέλος, τον άνθρωπο Χρήστο Νικολόπουλο, για έναν πρόσθετο σπουδαίο λόγο, αυτό που ονομάζουμε ήθος, στάση ζωής. Τούτος ο σεμνός, ο μειλίχιος, ο θυμόσοφος Χρήστος της διπλανής πόρτας, έχει, προπάντων, στάση ζωής, έχει απaráβατους κώδικες αξιών, που βιώνει ζώντας λιτά, σεμνά και χαμηλόφωνα, αποφεύγοντας τη δημοσιότητα και την τύρβη της αγοράς, ιδιότητες που χαρακτηρίζουν τους μεγάλους. Όταν τον γνωρίσεις, όταν τον συναναστραφείς, το πρώτο που εντυπωσιάζει – πέραν των άλλων – είναι η σκέψη πως: «Τούτος ο μεγάλος της τέχνης "έβγαλε" το Πανεπιστήμιο της "νύχτας" με πρόγραμμα και όρους "ημέρας"»...